

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 9484

гр. София, 10.03.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
закрито заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

като разгледа дело номер **2862** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс
(АПК), вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП).

Образувано е по жалба от Ж. Н. А. с посочен адрес – [населено място], [улица], район „Нови
Искър“, Столична община, срещу Заповед № 252/13.02.2026 г. за прилагане на ПАМ по чл.171 т.1
б.з, б. „бб“ от ЗДВП, издадена от Й. К. К. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –
СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ – временно отнемане на
свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от
3 месеца.

С жалбата е обективизирано и искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително
изпълнение на заповедта. В искането се сочи, че е отнето свидетелството за управление на МПС,
с което управлява по занятие МПС, за което представя трудов договор с търговско дружество
„ЗМБГ“ АД, поради което с лишаването му от право да управлява товарен автомобил ще остане
без работно място и без средства за издръжка.

Твърди се още, че отнемането на СУМПС и възможността да бъде лишен от работа ще доведе до
значителни затруднения и трудно поправими вреди за жалбоподателя. В подкрепа на изложеното
са представени към жалбата трудов договор, лична карта на чужденец.

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, не е изразил становище
по искането.

Административен съд – София-град, III отделение, 61 състав, като се запозна с доводите на
страните и доказателствата по делото, включително приложената административна преписка,
намира следното от фактическа и правна страна:

Искането за спиране е направено от надлежна страна – адресат на оспорения административен
акт, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е основателно.

От данните по административната преписка се установява, че на 13.02.2026 г. е съставен акт за
установяване на административно нарушение (АУАН) за нарушение по чл. 20 ал.1 е чл.123 ал.1

т.1 от ЗДвП, във връзка с настъпило пътно-транспортно произшествие на 06.12.2025 г. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед, а подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка (чл. 172, ал. 6 ЗДвП). Според чл. 166, ал. 4 АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. За разлика от случаите, в които административният орган с разпореждане допуска предварително изпълнение на издадения от него административен акт, след като прецени, че са налице предпоставките чл. 60, ал. 1 АПК, в хипотезите по чл. 166, ал. 4 АПК законодателят презюмира наличието на един или повече от тези критерии, в чиято защита изключва суспензивния ефект на оспорването по чл. 166, ал. 1 АПК и позволява незабавното изпълнение на акта. Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК. Предпоставките са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или труднопоправима вреда на оспорващия. Т.е. преценката на съда е върху променените последици от постановеното от закона предварително изпълнение. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя.

Както последователно приема актуалната практика на Върховния административен съд – вж. напр. Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. – при преценката по чл. 166, ал. 4 АПК съдът следва да съобрази не само твърдените вреди, но и дали при конкретните факти предварителното изпълнение реализира преследваната от закона цел и дали същата не е вече постигната.

Принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з), бб ЗДвП има преустановителен и превантивен характер – насочена е към осигуряване спазването на изискванията за движение на пътни превозни средства в съответствие със Закона за движение по пътищата, за предотвратяване и преустановяване на конкретни нарушения, лимитативно индивидуализирани в конкретните норми на чл.171 т.1 б. “з“ бб от ЗДвП.

В конкретния случай нарушението, посочено в издадения АУАН е по чл.20 ал.1 и чл.123 ал.1 т.1 от ЗДвП и не е измежду изброените нарушения в текста на чл.171 т.1 б. “з“, „бб“ от ЗДвП, а от друга страна, акта е издаден след повече от два месеца от датата на извършване на твърдяното административно нарушение, което сериозно разколебава реализирането на целта на принудителните административни мерки.

Отделно от това, от представените от жалбоподателя писмени доказателства е видно, че същият упражнява трудова дейност изцяло свързана с притежаваното от него свидетелство за управление на МПС.. Съгласно представения трудов договор от 23.08.2024 г., същият изпълнява длъжността –шофьор, специален тежкотоварен автомобил.

В тази връзка, основателни са твърденията му, че ако не бъде спряно изпълнението на оспорената заповед за налагане на ПАМ съществува обективна възможност да бъде лишен от упражняване на трудова дейност, от средства за издръжка и жилище, което съгласно трудовия договор се осигурява от работодателя.

В тази фактическа рамка продължаването на изпълнението би довело до засягане на правната сфера на жалбоподателя в степен, която е несъизмерима с вече защитения обществен интерес.

Следователно са налице предпоставките на чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение.

Предвид изложеното и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 61 състав

ОПРЕДЕЛИ:

СПИРА допуснатото по закон предварително изпълнение на Заповед № 252/13.02.2026 г. за прилагане на ПАМ по чл.171 т.1 б.з, б. „бб“ от ЗДВП, издадена от Й. К. К. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца, до произнасяне на съда с влязъл в сила съдебен акт по спора.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се изпрати на страните.

Съдия: